

L'INSTITUT D'ARCHÉOLOGIE DE IAȘI

L'Institut d'archéologie de Iași a été fondé (1990) comme suite de la transformation de la Section d'histoire ancienne et d'archéologie de l'Institut d'histoire et d'archéologie « A. D. Xenopol » (depuis 1940) dans une institution autonome de recherches. Il continue la tradition des recherches d'histoire ancienne nationale et universelle du Centre universitaire et académique de Iași, illustré le long des décennies par l'activité de pas mal de professeurs et chercheurs comme Teohari Antonescu, Orest Tafrali, Paul Nicorescu, Radu Vulpe et Dimitrie Tudor, et les dernières années par le professeur Mirecea Petrescu-Dimbovița et les regrettés Nicolae Gostar, Eugenia Neamțu et Adrian Florescu.

L'Institut d'archéologie de Iași, ayant pour directeur le docteur Dan Gh. Teodor et pour secrétaire scientifique le docteur Ion Ioniță, est organisé dans des secteurs de recherche et annexes de la recherche comme suit : I — le Secteur de préhistoire, dirigé par le chercheur scientifique principal, docteur V. Chirica ; II — le Secteur d'histoire ancienne dirigé par le chercheur scientifique principal, docteur S. Sanie ; III — le Secteur d'archéologie pour la période daco-romaine, dirigé par le chercheur scientifique principal, docteur I. Ioniță ; IV — le Secteur d'archéologie pour la haut Moyen Âge, dirigé par le chercheur scientifique principal, docteur D. Gh. Teodor ; V — le Secteur d'archéologie du Moyen Âge, dirigé par le chercheur scientifique principal, docteur V. Spinei. De plus il y a un cabinet de dessin, un laboratoire pour restaurer les objets archéologiques et la bibliothèque de spécialité avec environ 30 000 volumes.

L'Institut d'archéologie de Iași fait éditer la revue „Archéologie de la Moldavie” : vol. I (1961) — vol. XIII (1990), vol. XIV (1991) et XV (1992) (sous presse). De même, il fait paraître, en langues étrangères, le supplément de cette revue, qui donne la série „Bibliotheca Archaeologica Iassiensis”, I—II, Iași, 1987, III, 1989, IV, 1991, où l'on a publié des ouvrages monographiques et des recueils d'études. L'Institut fait un utile échange de publications avec environ 300 instituts du même type de l'étranger.

Comme objectifs prioritaires l'Institut d'Archéologie de Iași s'est fixé la réalisation de recherches archéologiques complexes et la publication de leurs résultats, la coordination et la planification des investigations archéologiques pour tout l'espace est-carpatique du pays, le développement des études d'histoire ancienne, du haut Moyen Âge et du Moyen Âge, la formation des cadres de spécialité dans ce domaine. Les préoccupations thématiques actuelles visent la recherche par excellence de l'évolution de l'habitat humain à partir des temps les plus reculés (depuis le paléolithique, le néolithique), de la civilisation traco-géto-dace, romaine et byzantine, de l'ethnogenèse roumaine, la civilisation du haut Moyen Âge et des XIIe—XIVe siècles des régions est-carpathiques de la

Roumanie, ainsi que d'importants aspects, d'intérêt national, qui concernent l'histoire ancienne et féodale de l'espace roumain en entier. Dans le cadre de l'Institut se développent, également, des recherches numismatiques, d'épigraphie greco-latine, de byzantinologie, paléobotaniques etc.

L'Institut se trouve en étroite collaboration avec la Faculté d'histoire de l'Université de Iași, coopérant pour l'organisation des fouilles archéologiques et les sessions scientifiques, coordonnant la pratique archéologique des étudiants en chantiers de fouilles, l'élaboration des travaux de diplôme, et dirige, par le truchement de ses spécialistes, des thèses de doctorat, pour les spécialités suivantes : l'histoire ancienne de la Roumanie (dr. D. Gh. Teodor), histoire antique et universelle (dr. S. Sanie), l'archéologie de l'époque des migrations (dr. I. Ioniță), l'archéologie médiévale (dr. V. Spinei). Quelques-uns des membres de l'Institut sont chargés de cours et séminaires d'archéologie, numismatique, histoire ancienne et médiévale à la Faculté d'histoire de l'Université de Iași.

Dans l'Institut travaillent à présent les chercheurs : dr. D. Gh. Teodor, dr. Ion Ioniță, dr. Silviu Sanie, dr. Silviu Teodor, dr. Victor Spinei, dr. Vasile Chirica, dr. Virgil Mihailescu-Birliba, dr. Constantin Iconomu, Marilena Florescu, Stela Cheptea, Rodica Popovici, Emil Emandi, Dan Monah, Magda Mantu, Felicia Monah, Costel Chiriac, Costică Asăvoie et 7 cadres auxiliaires (bibliothécaire, dessinatrices, restaurateurs, dactylographes).

Les chercheurs de l'Institut ont fait le long des années des fouilles archéologiques dans pas mal d'objectifs parmi lesquels les plus importants sont : Mitoc—Botoșani (paléolithique), Trușești—Botoșani, Cucuteni et Scinteia—Iași, Poduri—Bacău (néo-énéolithique), Cindești—Vrancea, Gîrbovăț—Galați (l'époque du bronze), Stîncești, Lozna et Cucorăni—Botoșani, Lunca Ciurii et Cotnari—Iași, Poiana—Galați (l'époque du Hallstatt et du La Tène), Dumbrava—Iași, Piatra Neamț, Barboși—Galați (la période géto-dace et romaine), Văleni et Tîrziu—Neamț, Băiceni et Lețcani—Iași, Miorcani—Botoșani (la période du IIe—IVe siècles ap. J. Ch.), Suceava, Botoșana et Dolhasca—Suceava, Dodești, Epureni et Birlălești—Vaslui, Hlincea—Iași, Lozna—Strătești, Fundu Herții et Dersca—Botoșani, Borniș—Neamț (la période du Ve—XIe siècles ap. J. Ch.), Hudum—Botoșani, Birlad—Vaslui, Baia, Siret—Suceava, Hirilău—Iași (la période du XIIe—XIVe siècles).

L'Institut déploie son activité sous l'égide de l'Académie Roumaine. Adresse : Iași, 18, rue Lascăr Catargi, code 6600, téléphone 15603.

DAN GH. TEODOR

PROFESORUL DUMITRU BERCIU LA 85 DE ANI

Profesorul doctor docent Dumitru Berciu, om de știință de mare reputație pe plan național și internațional, a împlinit nu de mult 85 de ani, din care șase decenii le-a dedicat cu deosebită pasiune, mult zel și înaltă competență activității didactice și științifice, aducând contribuții remarcabile în domeniul arheologiei românești, care-i înscriu numele printre personalitățile de frunte ale acestei discipline din țara noastră.

Născut la 27 Ianuarie 1907 la Bobaița (jud. Mehedinți) și-a făcut studiile liceale la Turnu Severin și apoi cele universitare la Facultatea de Filosofie și Litere a Universității

din București, avînd profesori de mare prestigiu, ca N. Iorga, I. Andreșescu, Sc. Lambrino, C. C. Giurescu, P. P. Panaitescu, S. Mehedinți, Vintilă Mihailescu ș.a.

După obținerea licenței cu *Magna cum laude* în 1931 și a doctoratului, cu aceeași mențiune în 1938, cu teza *Arheologia preistorică a Olteniei*, pe care a publicat-o în 1939, a funcționat în perioada 1933—1945 ca profesor în învățămîntul liceal la Mănăstirea Dealului, Giurgiu și București. Totodată, în perioada 1933—1935 a efectuat un stagiul de perfecționare la Institutul de Preistorie al Universității din Viena, avînd

prilejul să audieze cursurile reputaților profesori O. Menghin și R. Pittioni.

Fiind apreciat în mod deosebit de profesorul N. Iorga, la al cărui Seminar de istorie universală a ținut o serie de prelegeri din domeniul preistoriei, i s-a încredințat de către acesta conducerea misiunii arheologice din Albania, funcționând în perioada 1938—1944 la început ca secretar și apoi ca director al Institutului român. În același timp a efectuat numeroase cercetări în muzeele din sud-estul și centrul Europei, ceea ce i-a permis, pe lângă o bogată documentare, în deosebi pentru teza de doctorat, să ia contact și cu cunoscuți specialiști în arheologie din diferite țări din aceste regiuni ale Europei.

Tot în această perioadă a fost și director fondator la Muzeul „Teohari Antonescu” din Giugiu și redactor al Buletinului acestui Muzeu (1938—1940), în care a valorificat unele din rezultatele cercetărilor sale arheologice din fostul județ Vlașca.

Bogata și valoroasa sa activitate de cercetare științifică a îndreptălit încadrarea sa în 1945 în calitate de profesor suplinitor la catedra de Istoria artelor și de conferențiar și apoi de profesor la disciplina Istoria veche a României de la catedra de Istoria României a Facultății de istorie a Universității din București, la care a fost mai mult timp șef de catedră și decan în perioada 1966—1971. În 1947—1948 a predat și cursul de Istoria economiei naționale la Academia de științe economice din București.

Activitatea didactică din învățământul superior a profesorului dr. doc. D. Berciu, conducător științific de doctoranzi, desfășurată cu multă energie, pasiune, dăruire și deosebită competență până în 1978 și continuată apoi până astăzi cu același elan și dragoste în calitate de profesor consultant și îndrumător științific a numeroși doctoranzi din țară, precum și a unora din străinătate, a contribuit și contribuie încă cu eficiență la formarea a generații de cadre didactice, cercetători și muzeografi. Spre satisfacția profesorului lor, mulți dintre aceștia au devenit la rândul lor valoroși cercetători, contribuind, prin lucrările lor, la înălțarea prestigiului arheologiei românești în țară și străinătate.

Paralel cu activitatea didactică, prof. D. Berciu, în calitate de consilier și apoi de șef de sector și de colaborator onorific al Institutului de Arheologie din București, a desfășurat o prestigioasă activitate de cercetare științifică în domeniul arheologiei preistorice și geto-dacice, pe plan național și internațional, servind, în această privință, ca model demn de urmat pentru generațiile mai tinere de cercetători români în acest domeniu. Meritele sale ca reputat om de știință, cu contribuții remarcabile în domeniul tracologiei, l-au îndreptățit să ocupe din 1979 și până astăzi funcția de director al unui nou institut, de Tracologie, cunoscut recent sub denumirea de Institutul român de tracologie, din cadrul Ministerului Învățământului și Științei. Institutul acesta, cu schemă proprie, cinci filiale (Iași, Cluj-Napoca, Timișoara, Craiova și Constanța) și numeroși colaboratori externi, coordonează, sub directia conducere a prof. D. Berciu și a colaboratorilor săi apropiați, în frunte cu dr. P. Roman, activitatea de cercetare interdisciplinară din domeniul tracologiei, organizează simpozioane naționale de tracologie, cu participare în ultimii ani și de peste hotare, și se îngrijește de apariția cu regularitate și în condiții științifice și grafice corespunzătoare a publicațiilor *Thracodacia* și *Symposia Thracologica*, la care se adaugă cu începere din 1991 și seria *Bibliotheca Thracologica* I, apărută în colaborare cu Muzeul Dunării de Jos din Călărași.

În rodnică activitate de cercetare științifică a prof. D. Berciu, un rol deosebit de important îl ocupă șantierele de săpături arheologice, la care a participat încă ca elev, sub conducerea profesorului Al. Bărcăcilă la Drobeta, Ostrovu Șimian și Ostrovu Corbului și apoi ca student, sub direcția profesorilor I. Andrieșescu și Sc. Lambrino, la Oinac, Agârlie și Histria.

În continuare, după terminarea studiilor universitare și până astăzi, prof. D. Berciu a condus numeroase șantiere de săpături arheologice, cu obiective predominante din preistorie și perioada geto-dacică, dintre care mai importante, până la cel de al doilea război mondial, sînt acelea de la Petru Rareș și Tangiru din fostul județ Vlașca și după acest război, cînd cercetările arheologice au cunoscut în țara noastră o

dezvoltare deosebită, acelea de la Baia—Hamangia, Cernavodă, Verbicioara, Balta Verde, Gogoșu, Tariverde și Ocnița. Șantierele acestea de săpături arheologice, uneori exhaustive, i-au permis pe de o parte să descopere noi civilizații din neolitic, perioada de tranziție la epoca bronzului și epoca bronzului, iar pe de altă să aducă precizuni valoroase de ordin istoric, cultural și cronologic relativ la civilizațiile deja cunoscute din neolitic până în perioada geto-dacică inclusiv, rezultatele obținute fiind valorificate în monografiile și studii, cu deosebită rezonanță la specialiștii din țară și străinătate. Totodată, participarea tinerilor, studenți și colaboratori, la lucrările acestor șantiere, a contribuit la formarea acestora ca arheologi de teren, cu rezultate bine apreciate, încadrată astăzi la Institutul de arheologie din București și la diferite muzee din țară.

Datele cercetărilor de teren, coroborate cu acelea obținute cu prilejul documentării în muzeele, institutele și bibliotecile din țară și străinătate, i-au fost prof. D. Berciu de un real folos în elaborarea a 14 lucrări monografice dintre care 10 în țară și 4 în străinătate, precum și a peste 200 studii și articole apărute în revistele și publicațiile din țară și de peste hotare.

În ceea ce privește lucrările monografice, tipărite în țară, lista lor începe cu *Arheologia preistorică a Olteniei* (1939), prima sinteză în acest domeniu, care prin bogăția, varietatea și interpretarea izvoarelor în context carpato-dunăreano-balcanic este utilă și astăzi.

Au urmat, în continuare, volumele în limba română: *Îndrumări în preistorie. O serie de prelegeri ținute la seminarul de istorie universală sub conducerea prof. N. Iorga* (1939); *Istoria artelor I* (1947); *Contribuții la problemele neoliticului în România* (1961), lucrare de mare amploare, în care se pune accentul în deosebi pe cercetările din Valca Dunării de Jos și din Dobrogea; *Cultura Hamangia* (1966), în care se prezintă această cultură neolitică, descoperită de autor pe baza cercetărilor de la Ceamurlia de Jos și din alte așezări și necropole din Dobrogea; *Zorile istoriei în Carpați și la Dunăre* (1966), unde se tratează problemele importante privitoare la istoria și civilizația comunităților omenești în acest spațiu din paleolitic până la a doua epocă a fierului inclusiv; *La izvoarele istoriei. O introducere în arheologia preistorică* (1967), în care, pe lângă problemele generale, teoretice și de metodă, se prezintă cele mai importante rezultate ale cercetărilor arheologice de după cel de al doilea război mondial din diferite regiuni ale lumii, inclusiv din România; *Arta traco-geică* (1969), în care, reexaminându-se descoperirile mai vechi, se dă o nouă interpretare artei traco-geice, pe baza tuturor informațiilor existente la data respectivă; *Lumea celților* (1970), în care reiese importanța cunoașterii istoriei și civilizației celților pentru a doua jumătate a mil. I e.n. din Europa, precum și implicațiile fenomenului celtic în istoria și civilizația dacilor și *Buridava dacică I* (1981), în care se prezintă rezultatele cercetărilor exhaustive ale autorului din complexele de locuire geto-dacică de la Ocnița (jud. Vâlcea), din care un loc important îl ocupă inscripțiile de pe ceramică relativ la Buridava, la numele dacic al așezării de la Ocnița, și la regele Thiamarcos, identificat pentru prima dată, precum și numeroasele obiecte de import romane.

La acestea se adaugă capitolele privitoare la neolitic și Hallstatt din volumul I al Tratatului de istoria României (1960), partea relativ la geți și greci la Dunărea de Jos din cele mai vechi timpuri până la cucerirea romană din volumul I *Din istoria Dobrogei* (1965) și colaborarea sa la manualul *Probleme fundamentale ale istoriei României. Manual și crestomafie* (1987), ca și alte lucrări de mai mică întindere și broșuri cu diferite teme din preistoria Daciei și perioada geto-dacică.

În ceea ce privește lucrările sale monografice în limbi străine, acestea sînt de largă sinteză, contribuind la o mai bună cunoaștere peste hotare a istoriei vechi a României, pe baza cercetărilor până la data apariției lor. În acest scop, au fost elaborate de prof. D. Berciu următoarele lucrări monografice: *Neue Forschungsergebnisse zur Frühgeschichte Rumäniens* (Bonn, 1966); *Romania before Burebista*, în prestigioasă colecție *Ancient Peoples and Places* (London, 1967 și New York—Washington 1967); *Contribution à l'étude de l'art thraco-gețe* (București, 1974), ediție franceză a volumului apărut în limba română în 1969 și *Daco-Romania*, în celebra

colecție *Archeologia Mundi* (London, 1978), cu versiuni franceză (Genova—Paris, 1976), germană (München, 1979) și italiană (Roma 1980).

În afară de aceste volume a publicat lucrarea *Das thrakogotische Fürstengrab von Agichtol in Rumänien*, în 50. *Ber. RGK* (Berlin Frankfurt a.M., 1971). De asemenea a colaborat cu capitolele în limba germană privitoare la geto-daci în secolele II î.e.n. — I e.n. și romani în epoca lui August în vol. 7 și 8 din *Fischer Weltgeschichte* (Paris, 1966), cu versiune engleză (New York, 1966) și italiană (Milano, 1967, 1968). La acestea se adaugă elaborarea de articole și coordonarea colaborării arheologilor români la *Enzyklopädisches Handbuch zur Ur- und Frühgeschichte*, volumele I și II (Prag, 1966, 1969).

Paralel cu lucrările monografice și colaborări la tratate, manuale, enciclopedii și diferite volume, prof. D. Berciu a publicat în cei 60 de ani de activitate peste 200 studii în reviste și publicații din țară și străinătate, privind îndeosebi diferite aspecte și probleme ale neoliticului, perioadei de tranziție la epoca bronzului, epocii bronzului, Hallstattului și La Tène-ului geto-dacic din spațiul carpato-dunăreano-pontic, precum și legăturile acestora cu centrul și sud-estul Europei și Anatolia.

Astfel, în ceea ce privește neoliticul, a acordat în aceste studii o atenție deosebită protoncoliticului și culturilor neoneolitice Hamangia, Boian, Gumelnița, Sălcuța, Vădastra și Petrești, preocupându-l atît crigena, periodizarea, cronologia și particularitățile acestor culturi, cît și manifestările lor artistice, îndeosebi celebra statueta a „Gînditorului” din necropola culturii Hamangia de la Cernavodă, ca și problema așa numitelor sceptre de piatră din România.

Relativ la perioada de tranziție la epoca bronzului a adus contribuții relativ la cultura Cernavodă și locul său în raport cu complexele culturale balcano-geeo-anatoliene, iar privitor la epoca bronzului, îndeosebi în legătură cu cultura Verbițoara descoperită, ca și culturile Hamangia și Cernavodă, tot de prof. D. Berciu, mormintele tumulare de la Verbița și necropola de incinerare de tip Gîrla Mare de la Balta Verde, obiective cercetate și ultimele două publicate în colaborare cu P. Roman și E. Comșa.

Alte contribuții valoroase privesc necropolele tumulare din Hallstattul mijlociu și tîrziu de la Balta Verde și Gogoșu din Oltenia, care au prilejuit autorului elaborarea unei lucrări de mari proporții în colaborare cu E. Comșa, apărută în publicația *Materiale și cercetări arheologice*, vol. II (1951).

Cele mai multe studii și articole ale prof. D. Berciu privesc istoria și civilizația geto-dacilor, cărora le-a acordat o atenție deosebită, cu începere din 1931, cînd a scris studiul *Buridava—Burebista* și pînă astăzi, elaborînd zeci de studii și articole în acest domeniu, îndeosebi în ultimii 25 de ani, cu teme relativ la geneza și evoluția civilizației geto-dacice, arta tracogetică și semnificația ei artistică și istorică, relațiile geto-dacilor cu grecii, celții și românii, scrierea cu litere grecești și latine din așezarea de la Ocnîța, regele Thiamarcos și tradiția statală geto-dacică, rezistența geților împotriva armatei persane a lui Darius din 514 î.e.n. și prima atestare a geților într-un izvor scris, cele două mari personalități ale lumii geto-dacice, Burebista și Decebal ș.a.

În toate aceste studii s-a scos în evidență în mod pregnant nivelul înalt economic, cultural și politic al geto-dacilor, precum și rolul lor în istoria și civilizația sud-estului Europei.

O altă problemă importantă, căreia i-a acordat atenție prof. D. Berciu în studiile sale din ultimii 15 ani, este aceea a etnogenezei poporului român, în lumina arheologiei și a istoriografiei actuale, preocupîndu-l atît dovezile arheologice ale continuității, cît și procesul romanizării geto-dacilor.

Paralel cu aceste studii, a manifestat interes și pentru alte epoci și probleme, ca de exemplu pentru: epoca migrațiilor, pe baza descoperirilor din necropola din sec. III și IV de la Oinac (în colaborare cu B. Mitrea); bibliografia Olteniei preistorice și a paleoliticului și mezoliticului din România; istoriografie, respectiv începuturile istoriei naționale în opera de

sinteză a lui N. Iorga, contribuția lui I. Andrieșescu la preistoria Daciei și sud-estului european și personalitatea lui V. Pârvan. Cum este și firesc, prin poziția proeminentă pe care o ocupă în tracologie română, l-au preocupat, pe lângă temele menționate și altele de istoriografie relativ la tradiții, realizări și perspective în tracologia românească, concepția tracizantă a lui I. Andrieșescu în istoriografia română ș.a. În fine, alte studii s-au referit la preistoria Balcanilor, indoeuropenizarea Greciei, fibulele tractice, poziția culturală și cronologică a sceptrelor zoomorfe din Bulgaria, unele probleme ale legăturilor dintre Dunăre, Balcani și Anatolia în mil. III î.e.n. ș.a.

Îndelungată, bogată și variată activitate științifică a prof. D. Berciu, concretizată în volumele și studiile menționate, împletită în mod organic cu aceea didactică, a contribuit în mod substanțial la întărirea prestigiului arheologiei românești și din 1979 încoace și a tracologiei românești, în țară și peste hotare.

Pentru meritele sale deosebite științifice, prof. D. Berciu a obținut în decursul celor șase decenii de activitate mai multe titluri, distincții, ordine și medalii în țară și străinătate.

Astfel, în țară a fost de două ori distins cu Premiul al Academiei Române, respectiv Premiul „V. Pârvan” în 1936 și „N. Bălecescu” în 1961, iar în 1968 cu Premiul Ministerului Educației și Învățămîntului. De asemenea, i s-a acordat titlul de profesor universitar emerit și a fost ales Președintele Filialei din București a Societății de Științe Istorice, în care calitate a ținut numeroase conferințe, iar în 1970 membru titular al Academiei de Științe Sociale și Politice.

Pe plan extern, fost ales în 1937 membru al Institutului de Preistorie din Viena, în 1965 membru corespondent al Institutului arheologic german, în 1966 membru de onoare al Societății de arheologie iugoslavă, în 1976 membru din partea României la Consiliul Permanent al Uniunii Internaționale de Științe Preistorice și Protoistorice și apoi din 1981 membru al Comitetului de onoare permanent al acestei Uniuni, membru al Societății de Preistorie din Ariège (Franța), în 1980 prim-vicepreședinte al Consiliului internațional de tracologie și din 1988 membru din partea României al Consiliului Internațional de studii indo-europene și tractice. La acestea se adaugă calitatea de vicepreședinte al Comitetului de organizare al celui de al II-lea Congres Internațional de tracologie din 1976 de la București, precum și participarea, ca invitat, pentru conferințe și comunicări la diferite Universități și Institute din Bulgaria, Iugoslavia, Cehoslovacia, Germania și Belgia, precum și la numeroase congrese și simpozioane internaționale din țară și străinătate.

Pentru valoroasa și deosebit de bogată activitate științifică și didactică prof. D. Berciu a fost distins cu ordinele „Steaua Republicii” și „Meritul Științific”, precum și cu medalia Universității din Liège.

După o activitate atît de rodnică, materializată cu numeroase cercetări de teren și lucrări, care i-au adus consacarea pe plan intern și internațional, prof. D. Berciu continuă astăzi, cu aceeași dăruire, energie și competență activitatea de cercetare științifică axată acum cu predilecție, în scris și pe teren (la Ocnîța), în domeniul tracologiei, din cadrul Institutului în fruntea căruia se află din 1979. Totodată, în calitate de profesor consultant, se ocupă, cu aceeași dăruire și înaltă competență, de îndrumarea doctoranzilor, cărora le stă în permanență la dispoziție, ajutîndu-i, cu experiența și bogatele sale cunoștințe, la elaborarea tezelor de doctorat.

La a 85-a aniversare a prof. D. Berciu, ca fost audient al lecțiilor sale de la Universitatea din București, cu peste 45 ani în urmă și apoi de colaborator apropiat în cadrul Institutului de tracologie, în calitate de președinte al Filialei din Iași a acestui Institut, îi doresc personal, precum și din partea colaboratorilor acestei Filiale, încă ani mulți și sănătate pentru a putea realiza, așa cum dorește, tot ceea ce și-a propus din punct de vedere științific.

MIRCEA PETRESCU-DIMBOVIȚA